

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a.s.** se sídlem Úvalno 353, Úvalno, zastoupen Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu** se sídlem Washingtonova 7, Praha 1 v řízení o žalobách proti exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014 č. 1451000199 čj: 97313/2014-510000-42.1 a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-19/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-24/2014- 510000-11 , ze dne 8.8.2014 čj:109675-15/2014- 510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-11/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-38/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-13/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-56/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-12/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-47/2014-510000-11, ze dne 8.8.2014 čj:109675-65/2014-510000-11

t a k t o :

I.

Rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu

- a) ze dne 8.8.2014 čj:109675-19/2014-510000-11
- b) ze dne 8.8.2014 čj:109675-24/2014-510000-11
- c) ze dne 8.8.2014 čj:109675-15/2014-510000-11
- d) ze dne 8.8.2014 čj:109675-11/2014-510000-11
- e) ze dne 8.8.2014 čj:109675-38/2014-510000-11
- f) ze dne 8.8.2014 čj:109675-13/2014-510000-11
- g) ze dne 8.8.2014 čj:109675-56/2014-510000-11
- h) ze dne 8.8.2014 čj:109675-12/2014-510000-11
- ch) ze dne 8.8.2014 čj:109675-47/2014-510000-11
- i) ze dne 8.8.2014 čj:109675-65/2014-510000-11
- j) Exekuční příkaz ze dne 30.6.2014 č. 1451000199, čj: 97313/2014-510000-42.1

s e z r u š u j í a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 54.054 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Karla Ležatky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloby

1. Žalobce se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, jež byly původně vedeny pod sp.zn. 11 Af 64/2014 až 11 Af 73/2014 domáhal jednak zrušení exekučních příkazů ze dne 11.6.2014, č. 1451000141/2 čj: 85118-3/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000146, čj: 85369-2/2014- 510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000137/2, čj:85153-3/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č.1451000133, čj:85289-2/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000162, čj:85534-2/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000135/2, čj: 85187-3/2014-510000-42.1, ze dne 10.6.2014 č. 1451000185, čj:85638-2/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000134/2, čj:85192-3/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000172, čj:85499-2/2014-510000-42.1, ze dne 11.6.2014 č. 1451000197, čj:85552-2/2014-510000-42.1 a jednak zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného o námitkách proti těmto exekučním příkazům ze dne 8.8.2014, kterými byly námitkami napadené exekuční příkazy ze dne 11.6.2014, resp. 10.6.2014, změněny a dále zrušení exekučního příkazu ze dne 30.6.2014 č. 1451000199 (vedeno pod sp.zn. 11 Af 49/2014).
2. Vzhledem k tomu, že šlo o obsahově shodné žaloby, byly věci vedené pod sp.zn. 11 Af 64/2014 až 11 Af 73/2014 usnesením ze dne 12.11.2014 č.j. 11 Af 64/2014-9 spojeny ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp.zn. 11 Af 64/2014. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 24.11.2014. Následně byla usnesením ze dne 6.5.2016 čj: 11 Af 49/2014-26 spojena ke společnému projednání i věc, jež byla vedena pod sp.zn. 11 Af 49/2014 ve věci žaloby proti exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014, a to s přihlédnutím k obsahově shodné žalobě a skutkové souvislosti projednávaných věcí. Toto usnesení ze dne 6.5.2016 nabylo právní moci dnem 11.5.2016.
3. Žalobce v podaných žalobách namítal, že exekuční příkazy jsou zmatečné a nesrozumitelné, exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však ke zrušení exekučních příkazů, ačkoliv pro to byly dány důvody. Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím pak žalobce namítal, že není odůvodněna výše exekučních nákladů, poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.6.2001 čj: 22 Ca 450/2000, ze kterého vyplývá, že odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu vyplývá nutnost odůvodnění rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že žalovaný nebyl místně příslušný k rozhodnutí věci, a to s přihlédnutím k sídlu žalobce v obci Úvalno. Došlo tak k porušení § 5 a § 175 a násl. daňového řádu. Žalobce dále namítal, že mu není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce, dle názoru žalobce zde není nic, na základě čeho by měly být nedoplatky placeny, resp. by mu měly být vyměřeny. Žalobce navrhl zrušení exekučních příkazů ze dne 11.6.2014, resp. 10.6.2014 a rozhodnutí o námitkách ze dne 8.8.2014 a zrušení exekučního příkazu ze dne 30.6.2014.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobám poukázal na odůvodnění rozhodnutí o námitkách ze dne 8.8.2014, uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.6.2001 čj: 22 Ca 450/2000 se na danou věc nemůže vztahovat, protože šlo o otázku odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o exekuční náklady, automaticky jsou přičítány k nedoplatku to, že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů je stanoven zákonem. Daňovému dlužníku byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Nesouhlasí se závěrem, že napadené exekuční příkazy nebyly řádně odůvodněny. Pokud jde o námitku o místní nepřislušnosti žalovaného uvedl, že místní příslušnost nebyla dána podle daňového řádu, ale podle článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12.10.1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobce je podal u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl.m.Prahu, stal se tedy tento celní úřad místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Dodatečně vyměřená částka cla vycházející z kontroly provedené Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj proto byla zaevidována k původní vyměřené částce. Exekučně vymáhaný nedoplatek vzešel z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží, žalobce byl s výsledkem prokazatelně seznámen při podpisu Zprávy o provedené kontrole, žalobci byl prokazatelně doručen do datové schránky jeho zástupce dodatečný platební výměr. Existuje tedy vykonatelný a pravomocně exekuční titul v podobě dodatečného platebního výměru. Pokud jde o exekuční příkazy z června roku 2014, žalovaný uvedl, že při tisku exekučních příkazů došlo k posunutí řádku popisu ve vztahu k řádku číselných hodnot, ale datumové i peněžní hodnoty byly uvedeny správně. Exekuční příkazy obsahovaly odkaz na exekuční titul v podobě čísla jednacího rozhodnutí o dodatečném vyměření cla a 20 % penále. Po změně exekučních příkazů rozhodnutím o námitkách se stal exekuční příkaz bezvadným.

Doplnění žaloby

5. Žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 19.12.2014 uvedl, že studiem obsahu vyjádření žalovaného zjistil chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Dodatečný platební výměr byl doručen do datové schránky advokáta Mgr. Ing. J. K. , ten však nebyl zástupcem žalobce. Zástupcem žalobce byl advokát Mgr. D. N., Mgr. Ing. J. K. byl pouze substitutem a žalobci nikdy žádné platební výměry nepředal, neboť s ním účastník řízení v žádném vztahu nikdy nebyl. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2003 čj: 1 Af 4/2003-48 o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům a nikoliv účastníkům řízení či jejich zástupcům. Podkladová rozhodnutí tak nenabyla právní moci, následná exekuce byla vedena neoprávněně na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí. Setrval proto na podaných žalobách.

Rozhodnutí soudu

6. O podaných žalobách bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80 tak, že žaloby proti výše uvedených exekučním příkazům ze dne 10.6.2014 a 11.6.2014 byly odmítnuty pro opožděnost (výrok I. rozsudku ze dne 16.9.2016) , napadená rozhodnutí o námitkách ze dne 8.8.2014 a exekuční příkaz ze dne 30.6.2014 byly zrušeny a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. rozsudku ze dne 16.9.2016) a bylo rozhodnuto o nákladech řízení (výrok III. rozsudku ze dne 16.9.2016). Rozsudek nabyl právní moci dne 16.9.2016.
7. Ke kasační stížnosti žalovaného byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2017 č.j. 2 Afs 263/2016-80 ve výroku pod bodem II. a bodem III. tohoto rozsudku městského soudu a věc byla vrácena k novému projednání. Nejvyšší správní soud konstatoval, že nebyly dány důvody pro rozhodnutí bez nařízení jednání, napadená rozhodnutí nebyla nepřezkoumatelná, žalovaný na nařízení jednání trval. Ve věci mělo být nařízeno jednání, zejm. když se rozsudek opírá o vyjádření žalobce, které nebylo žalovanému doručeno.
7. Městský soud nařídil jednání, k němuž žalovaný uvedl, že vzhled k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Afs 274/2017-53 a rozsudkům městského soudu netrvá na jednání. Proto soud nařízené jednání odvolal, když žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání od počátku souhlasil, a rozhodl bez nařízení jednání (§51 odst. 1 s.ř.s.).

Předmět řízení

8. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalobce podal žaloby jednak proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 o námitkách ve spojení s jednotlivými exekučními příkazy ze dne 11.6.2014, resp. 10.6.2014 (původně věci vedené pod sp.zn. 11 Af 64/2014 až 11 Af 73/2014), jednak podal žalobu přímo proti exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014 č. 14510000199 (původně vedeno pod sp.zn. 11 Af 49/2014).
9. Žaloby proti exekučním výměrům, které byly vydány ve dnech 10.6. a 11.6.2014 byly odmítnuty rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80 pro opožděnost, a to výrokem I. tohoto rozsudku. Uvedený výrok pod bodem I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80 nebyl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2017 2 Afs 263/2016-80 zrušen, výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80 o odmítnutí žaloby proti exekučním výměrům, které byly vydány ve dnech 10.6. a 11.6.2014, je tedy platný a pravomocný.

10. Předmětem řízení zůstaly žaloby proti rozhodnutím o námitkách ze dne 8.8.2014 a proti exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podaných žalob rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2014 a exekuční příkaz ze dne 30.6.2014 č. 14510000199 (dále „napadená rozhodnutí“) z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
- 11.

Obsah správních spisů

I.

12. Z obsahu spisových materiálů vyplývá, že :
13. a) Exekučním příkazem ze dne 11.6.2014 č. 14510000141/2, čj: 85118-3/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce přikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 437.780 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.754 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 446.534 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-19/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28.3.2014 zn. 1364-49/2014-570000-51 na částku 432.233 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
14. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28.3.2014 zn. 1364-49/2014-570000-51 na celkovou částku 432.233 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 360.194 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla ve výši 72.039 Kč (tato věc byla původně vedena pod sp.zn.11 Af 64/2014).
15. b) Z obsahu dalšího spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem ze dne 11.6.2014 č. 14510000146, čj: 85396-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku

včetně úroků z prodlení ve výši 441.407 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8. 828 Kč, celková částka vymáhaného nedoplatku tak činí 450.235 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-24/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28.3.2014 zn. 136 4-48/2014-57000051 na celkovou částku 435.815 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.

16. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28.3.2014 zn. 136 4-48/2014-57000051 na celkovou částku 435.815 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 363.179 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla ve výši 72.636 Kč (tato věc byla původně vedena pod 11 Af 65/2014)
16. c) Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že exekučním příkazem ze dne 11.6.2014 č. 1451000137/2 čj: 85153-3/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 437.419 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje o exekuční náklady ve výši 8.748 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 446.167 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-15/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-35/2014-57000051 na celkovou částku 431.740 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
17. Ve spise je dále založen dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-35/2014-570000-51 na částku 431.740 Kč,

z čehož clo k doměření představuje částku 359.783 Kč a penále částku 71.957 Kč. (tato věc byla původně vedena pod 11 Af 66/2014).

18. d) Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že exekučním příkazem vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 11.6.2014 č. 14510000133, čj. 85289-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 437.419 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje o exekuční náklady ve výši 8.748 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak představuje částku 446.167 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. O námitkách, které žalobce podal proti tomuto exekučnímu příkazu, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8.8.2014 čj: 109675-11/2014-510000-11 žalovaný exekuční příkaz změnil tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-34/2014-57000051 na celkovou částku 431.740 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
19. Ve spise je založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-34/2014-570000-51 na celkovou částku 431.740 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 359.783 Kč a penále z dodatečně vyměřené částky dovozního cla částku 71.957 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 67/2014).
20. e) Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem ze dne 11.6.2014 č. 14510000162, čj. 85534-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 25.611 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje o exekuční náklady ve výši 512 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 26.123 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, o kterých bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-38/2014-510000-11, jímž byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 3.4.2014 zn. 1364-95/2014-57000051 na celkovou částku 25.318 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky

o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.

21. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 3.4.2014 sp.zn. 1364-95/2014-570000-51 na celkovou částku 25.318 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 21.098 Kč a penále z dodatečně vyměřené části dovozního cla ve výši 4.220 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 68/2014)
22. **f)** Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 11.6.2014 č. 14510000135/2 čj: 85187-3/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 344.753 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 6.894 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval zásadně shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-13/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-42/2014-57000051 na celkovou částku 340.277Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
23. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-42/2014-570000-51 na celkovou částku 340.277 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 283.564 Kč a penále z dodatečně vyměřené částky dovozního cla ve výši 56.713 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 69/2014).
24. **g)** Z Obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 10.6.2014 č. 14510000185, čj. 85638-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb za placení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 432.982 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.658 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 441.640 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím

žalovaného ze dne 8.8.2011 čj: 109675-56/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1.4.2014 zn. 1364-72/2014-57000051 na celkovou částku 428.039Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.

25. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1.4.2014 zn. 1364-72/2014-570000-51 na celkovou částku 428.039, z čehož clo k doměření představuje částku 356.699 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené části dovozního cla částku 72.039 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 70/2014).
26. **h)** Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 11.6.2014 č. 14510000134/2, čj: 85192-3/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 430.165 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.682 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval zásadně shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj. 109675-12/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-38/2014-57000051 na celkovou částku 428.529 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
27. Ve spise je dále založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27.3.2014 zn. 1364-38/2014-570000-51 na celkovou částku 428.529 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 357.107 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené části dovozního cla částku 71.422 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 71/2014).

28. **ch)** Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem ze dne 11.6.2014, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 11.6.2014 č. 14510000172 čj. 85499-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 424.180 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.482 Kč, celková výše nedoplatků tak činí 432.662 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval zásadně shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-47/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31.3.2014 zn. 1364-55/2014-57000051 na celkovou částku 419.337 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.
29. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31.3.2014 zn. 1364-55/2014-570000-51 na celkovou částku 419.337 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 349.477 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla částku 69.890 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 72/2014).
30. **i)** Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 11.6.2014 č. 14510000197 čj: 85552-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 473.443 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9.468 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí částku 482.911 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22.6.2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2014 čj: 109675-65/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Bylo poukázáno na to, že správně bylo uvedeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2.4.2014 zn. 1364-79/2014-57000051 na celkovou částku 468.038 Kč s tím, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník spraven ve vydaném exekučním příkazu.

Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl.m.Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými.

31. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2.4.2014 zn. 1364-79/2014-570000-51 na celkovou částku 468.038 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 390.031 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla částku 78.007 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 73/2014).
32. j) Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že exekučním příkazem, vydaným Celním úřadem pro hl.m.Prahu dne 30.6.2014 č. 14510000199 čj. 97313/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 350.158 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.586 Kč, celková částka vymáhaného nedoplatku tak činí 437.942 Kč.
33. Přesto, že v této věci žaloba směřuje pouze proti výše uvedenému exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014 čj. 97313/2014-510000-42.1, považuje soud za vhodné poznamenat, že i proti tomuto exekučnímu příkazu žalobce podal námitky, o kterých bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 8.8.2014 čj. 109675-9/2014-510000-11 tak, že námitky byly zamítnuty. Toto rozhodnutí ze dne 8.8.2014 čj. 109675-9/2014-510000-11 však není předmětem žaloby, když je v žalobě výslovně uvedeno, že směřuje proti exekučnímu příkazu ze dne 30.6.2014.
34. Dále je ve spise založeno rozhodnutí – dodatečný platební výměr, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 26.3.2014 zn. 1364-32/2014-570000-51 na celkovou částku 420.190 Kč, z čehož clo k doměření představuje částku 350.158 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla částku 70.032 Kč. (tato věc byla původně vedena pod sp.zn. 11 Af 49/2014).

II.

35. Ze všech výše uvedených správních spisů dále vyplývá, že vydání exekučních příkazů předcházelo „Vyrozumění o nedoplatku“ vydané žalovaným dne 23.4.2014, resp. dne 30.4.2014, ve kterých je - vyjma věci exekučního příkazu ze dne 30.6.2014 č. 14510000199 čj. 97313/2014-510000-42.1, kde je uvedena jen jedna částka - uveden seznam dlužných částek s datem splatnosti s odkazem na označená rozhodnutí.
36. Ve všech uvedených správních spisech je založen doklad o doručení dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, ze kterého je

zřejmé, že dodatečné platební výměry ve všech případech byly doručovány Mgr. Ing. J. K., advokátovi, a byly doručeny fikcí dne 7.4.2014.

37. Ve spisech je založena plná moc ze dne 19.3.2014, kterou žalobce zplnomocnil k zastupování Mgr. D. N., advokáta, a substituční plná moc ze dne 21.3.2014, kterou advokát Mgr. D. N. zplnomocnil Mgr. Ing. J. K., advokáta, jako substituta. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Posouzení věci soudem

38. Soud se zabýval otázkou, zda napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími podle § 65 odst.1 s.ř.s., tedy rozhodnutími, kterými bylo rozhodnuto o právech či povinnostech žalobce.
39. Pokud jde o exekuční příkaz ze dne 30.6.2014, je nesporné, že zasáhl právní sféru žalobce, když nezávisle na jeho vůli má za následek nucené uhrazení tvrzeného dluhu. Jde tedy o rozhodnutí podle § 65 odst.1 s.ř.s.
40. Pokud jde o rozhodnutí o námitkách ze dne 8.8.2014, lze uvést, že charakterem námitek se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015-32, ve kterém shledal, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, a to ani za řádný opravný prostředek *sui generis*. Z tohoto důvodu lze žalobu ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, tj. „nelze vyloučit, že bude probíhat vedle sebe jak řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, tak řízení u správního orgánu o námitkách proti shodnému exekučnímu příkazu“.
41. Uvedený závěr následně potvrdil rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, který se týkal obdobných skutkových okolností. Rozšířený senát konstatoval, že „námitka podaná dle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat“. Z tohoto důvodu „rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu“. I ve vztahu k rozhodnutím o námitkách má soud za to, že jde o rozhodnutí podle § 65 odst.1 s.ř.s.
42. Žalobce v žalobách namítal, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce (tuto námitku žalobce následně odůvodnil v doplňujícím vyjádření poukazem na to, že dodatečné platební výměry byly doručovány nikoliv zástupci žalobce, nýbrž substitutovi). Podle soudu námitka neúčinného doručení exekučních titulů nepředstavuje nový žalobní bod, nýbrž rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60).

43. Jednou ze základních podmínek pro zahájení exekuce je exekuční titul, kterým je, mimo jiné, vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění (§ 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu). Z ustanovení § 103 odst. 2 daňového řádu pak vyplývá, že vykonatelným je takové rozhodnutí, které je účinné, jestliže se proti němu nelze odvolat nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena. Jednou z podmínek vykonatelnosti rozhodnutí je účinnost rozhodnutí. Rozhodnutí je účinné okamžikem jeho oznámení (§ 101 odst. 5 daňového řádu). Oznámením rozhodnutí se pro účely daňového řádu rozumí doručení rozhodnutí nebo jiný zaprotokolovaný způsob seznámení příjemce s obsahem rozhodnutí (§ 101 odst. 6 daňového řádu).
44. V daném případě není sporu o tom, že rozhodnutím, kterými byla žalobci uložena povinnost k peněžitému plnění, jsou dodatečné platební výměry, které byly vydány Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, kterými bylo žalobci doměřeno clo a předepsáno penále s tím, že vyměřené částky jsou splatné v 10 denní lhůtě ode dne doručení dodatečného platebního výměru.
45. Doručování rozhodnutí, která byla vydána podle daňového řádu, a tím nepochybně dodatečný platební výměr o doměření cla a předepsání penále nepochybně je (§ 143 daňového řádu, § 320, odst. 1 písm. c) celního zákona), je upraveno v hlavě III daňového řádu, která upravuje doručování písemností, vydaných podle tohoto zákona. Z ustanovení § 41 daňového řádu vyplývá oprávnění správních orgánů doručovat nikoliv adresátovi (příjemci) rozhodnutí, nýbrž doručovat jeho zástupci. Podle ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu v případě, že má osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručí se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Podle ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu v případě, že má osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost této osobě i jejímu zástupci. Dnem doručení je pak v těchto případech den, který nastane později.
46. V dané věci byly dodatečné platební výměry, vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, doručovány Mgr. Ing. J. K., advokátovi, a to prostřednictvím datové schránky s tím, že k doručení došlo fikcí dne 7.4.2014. Z obsahu spisového materiálu však již nevyplývá, že by Mgr. Ing. J. K., byl zástupcem žalobce, který byl adresátem dodatečných platebních výměrů.
47. Jak již bylo výše zmíněno, ve správních spisech je založena plná moc ze dne 19.3.2014, kterou žalobce zmocnil Mgr. D. N., advokáta k zastupování před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb. s tím, že zmocněnec (Mgr. D. N.) je oprávněn vykonávat veškeré úkony s tím související s demonstrativním výčtem možných úkonů.

48. Ve spisech je založena substituční plná moc ze dne 21.3.2014, kterou Mgr. D. N. zmocňuje Mgr. Ing. J. K. v plném rozsahu jeho plné moci, jež mu byla udělena žalobcem dne 2.12.2013 (ve spisech je však založena plná moc ze dne 19.3.2014), aby ho zastupoval před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb., tedy ve věci vyměření cla pod shodným evidenčním číslem a číslem jednací, jako je uvedeno v založené plné moci ze dne 19.3.2014.
49. Je nutno konstatovat, že ze spisů nevyplývá, o jaké řízení, které bylo Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj vedeno pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 a čj. 62390-10/2013-570000-51 šlo. Není ani zřejmé, že by takto označené řízení souviselo či předcházelo řízením, v jejichž průběhu byly vydány dodatečné platební výměry, není tedy zřejmé ani to, že by dodatečné platební výměry byly vydány v řízeních, která by bylo možno považovat za řízení navazující. Navíc ze spisů vyplývá, že jmenovanému zástupci Mgr. D. N. – přes uvedené nejasnosti o předmětu plné moci – nebyly dodatečné platební výměry ani doručovány.
50. Jakkoliv byl zástupce žalobce Mgr. D. N. oprávněn na základě plné moci ze dne 19.3.2014 ustanovit si za sebe zástupce (substituta), substitut se nestal zástupcem žalobce. Zástupcem žalobce zůstal – pokud jím byl na základě plné moci ze dne 19.3.2014 - i nadále pouze Mgr. D. N. Pokud tedy mělo být doručováno zástupci žalobce, měly být dodatečné platební výměry doručovány zástupci žalobce, tedy Mgr. D. N., rozhodně ne substitutovi, tedy Mgr. Ing. J. K.. Podle již ustálené judikatury doručování substitutovi nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům, a to již právě proto, že zástupcem může být pouze ten, komu účastník řízení udělil plnou moc k zastupování, a to i za situace, kdy vyjádří souhlas, aby jím zvolený zástupce mohl ustanovit další subjekt jako substituta (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2003 čj. 1 As 4/2003-48, publikováno pod č. 281/2004 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 čj. 1 Afs 85/2009-104, dostupný na www.nssoud.cz). Závěry těchto dvou rozsudků Nejvyšší správní soud potvrdil i ve vztahu k daňovému řádu, a to v rozsudku ze dne 15.10.2015, č. j. 4 Afs 105/2014-101. V bodě 18 tohoto rozhodnutí se uvádí, že dle § 41 odst. 1 daňového řádu může mít účinky doručení účastníku řízení jen doručení zmocněnci účastníka řízení, nikoliv jeho substitučnímu zástupci či v rozsudku č. j. 4 Afs 224/2017-60, který se týkal obdobné věci mezi týmiž účastníky jako v nyní řešeném případě.
51. Pro úplnost soud uvádí, že pokud by bylo zjištěno, že plnou moc ze dne 19.3.2014 nelze považovat za plnou moc pro řízení o dodatečných platebních výměrech, pak měly být tyto dodatečné platební výměry doručovány žalobci. Ani to se nestalo.
52. Z výše uvedeného vyplývá, že dodatečné platební výměry, které byly vydány Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj nelze považovat za řádně doručené, v důsledku čehož nelze na dodatečné platební výměry hledět jako na účinné, protože nebyly řádně

oznámeny. Není tak splněn jeden ze zákonem stanovených předpokladů pro to, aby mohl být učiněn závěr o vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů, neboť, jak již bylo výše uvedeno, jedním z těchto předpokladů je skutečnost, že jde o rozhodnutí, které je účinné (§ 103 odst. 2 daňového řádu). K tomu, aby bylo možno přistoupit k exekuci, je nutné, aby zde existoval vykonatelný exekuční titul, v daném případě vykonatelné dodatečné platební výměry. Dodatečné platební výměry nebyly žalobci řádně oznámeny a nebylo ani prokázáno, že by se s nimi žalobce seznámil jiným způsobem, a proto se nestaly vykonatelnými. Nejednalo se tedy o exekuční tituly ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Vydal-li žalovaný exekuční příkazy k vymožení povinností, jež byly žalobci uloženy dosud nevykonatelnými rozhodnutími, zatížil tyto příkazy vadou nezákonnosti. Výše uvedený závěr stran nedoručení exekučního titulu platí jak ve vztahu k rozhodnutím o námitkách ze dne 8.8.2014, tak i ve vztahu k exekučnímu příkazu ze dne 30. 6. 2014.

53. Pokud žalobce namítal, že napadená rozhodnutí obsahují nesmyslné odkazy, nelze s tímto tvrzením žalobce souhlasit. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že je proveden odkaz na číslo jednací a datum vydání dodatečných platebních výměrů, přičemž z odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8.8.2014 je zřejmé, že jde o rozhodnutí, která byla vydána Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Jinou otázkou je otázka vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů (viz výše). Pokud žalobce poukázal na to, že nebylo uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že exekuci lze v případě, že jde o daňovou exekuci, vést proti nepravomocnému rozhodnutí, když rozhodující je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelnými, a to bez ohledu na právní moc.
54. Žalobce dále namítal, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna výše exekučních nákladů, že pouhý odkaz na právní předpis nepostačuje. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.6.2001 sp.zn. 22 Ca 450/2000 s tím, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, nemohl tedy posoudit, zda daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce soud uvádí, že v případě, že účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud účastník řízení něco tvrdí je na něm, aby své tvrzení doložil.
55. K námitce o nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z ustanovení § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu pak vyplývá, že v případě, že náklady spočívající v nákladech za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500,- Kč a nejvýše 500 000,- Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na ustanovení § 183 daňového řádu je patrné, z jakého právního ustanovení při stanovení

výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. To, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv jistě takový výpočet by přispěl k jednoznačnosti napadených rozhodnutí, skutečnost, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8.8.2014 ani exekučním příkaze ze dne 30.60.2014, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2007 č.j. 7 Afs 171/2006-87, dostupný na www.ns.soud.cz, který byl vydán k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků, jehož aplikace na nyní platný daňový řád má své opodstatnění s přihlédnutím k v zásadě shodné právní úpravě, provedené uvedenými právními předpisy).

56. To co bylo uvedeno výše, obdobně platí ve vztahu k úrokům z prodlení, když explicitně z právního předpisu vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat a lze tuto skutečnost považovat za skutečnost, která je veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), je seznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.
57. Žalobce dále namítal, že žalovaný nebyl místně příslušným celním úřadem k vydání napadených rozhodnutí, když žalobce má sídlo v obci, která do místní příslušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu nespadá. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o § 320 odst. 3 celního zákona, neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.
58. Dle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že „*celní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoli celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak*“. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekučním.
59. Dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.
60. Soud se domnívá, že v posuzované věci byl k vedení exekučního řízení dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekučním řízení

bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Nicméně celní zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla. Nezbyvá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, jelikož vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.

61. Místní nepřislušnost žalovaného tedy představuje vadu řízení. Ke zrušení napadených rozhodnutí však může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: *„Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoúčelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím)“* (viz bod 22 cit. rozsudku).
62. Ani v nyní posuzované věci není důvodu se domnívat, že vydání exekučních příkazů místně nepřislušným celním orgánem reálně zkrátilo práva žalobkyně. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení mělo spočívat, neboť toliko v obecné rovině uvedl, že se jedná o citelný zásah do jeho práv. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování práv žalobce postačuje. Jelikož exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede. Místní nepřislušnost žalovaného tedy nebyla důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.
63. Pokud žalobce namítal porušení ustanovení § 175 daňového řádu, učinil tak ve zcela obecné poloze. Není zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu porušeno, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá) a stanoví, že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí).
64. Protože soud shledal žaloby částečně důvodnými, zrušil rozhodnutí o námitkách ze dne 8.8.2014a a exekuční příkaz ze dne 30. 6. 2014 pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů, v případě částečného úspěchu na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce měl ve věci částečný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu poměrné části nákladů.
66. S přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20.4.2017 č.j. 2 Afs 263/2016-80 zrušil i výrok III. předcházejícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 16.9.2016, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení, bylo třeba o nákladech řízení rozhodnout znovu. Soud nemohl nepřihlédnout k tomu, že původně žaloby směřovaly proti 11 exekučním příkazům a 10 rozhodnutím o námitkách. Soud vyhověl žalobě částečně, když zrušil 10 rozhodnutí o námitkách a 1 exekuční příkaz. Poměrná část úspěšnosti představuje 52 %.
68. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.) advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem ke spojení věcí vycházel soud při stanovení výše odměny za zastupování z ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., podle něhož při spojených věcí se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50.000,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Součet tarifních hodnot za 11 spojených věcí představuje částku 550.000,- Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje částku 10.500,- Kč (§ 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1993 Sb.), při snížení na 52 % částku 5.400 Kč. Za dva úkony právní služby, (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby - § 11 vyhlášky 177/1996 Sb.) náleží odměna ve výši 10.800,- Kč. Součástí odměny jsou režijní paušály po 300 Kč v každé věci (§ 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za každý samostatně učiněný úkon v celkové výši 6.600 Kč (v každé věci 2 paušály, za 11 žalob 22 paušálů). Celkem odměna za zastoupení za dva úkony právní služby v této věci představuje částku 17.400 Kč. K této částce je nutno připočítat daň z přidané hodnoty, když zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Daň z přidané hodnoty představuje 21 % z částky 17.400 Kč, tedy částku 3.654 Kč. Celkem odměna za zastupování představuje částku 21.054 Kč. Je třeba uvést, že žalobce se ke kasační stížnosti, která byla podána žalovaným, nevyjádřil (viz bod 17 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu), náklady s řízením o této kasační stížnosti mu nevznikly.
69. Je nutno konstatovat, že žalobce učinil k městskému soudu další úkon – doplňující vyjádření ze dne 19.12.2014. Náklady za tento úkon soud neshledal za náklady důvodně vynaložené. Žalobce v tomto podání poukázal na závady v doručování dodatečných platebních výměrů, ačkoliv mu nic nebránilo v tom, aby tyto konkrétní skutečnosti uvedl již v podaných žalobách, kde se omezil jen na zcela obecné tvrzení o tom, že neví, na základě jakých rozhodnutí mu vznikla platební povinnost. V napadených rozhodnutích ze dne 8.8.2014 i v exekučním příkazu ze dne 30.6.2014 jsou dodatečné platební výměry konkrétně uvedeny, tudíž po doručení těchto rozhodnutí žalobce věděl či vědět měl nebo mohl, na základě jakých rozhodnutí mu vznikl nedoplatek. Nelze tedy mít za to, že se

žalobce tyto skutečnosti dozvěděl až z vyjádření žalovaného k žalobě. Měl-li možnost seznámit se s tím, že byly vydány dodatečné platební výměry, bylo lze důvodně očekávat, že sám žalobce bude činit aktivní kroky ke zjištění jejich obsahu a způsobu doručení těchto rozhodnutí. Soud zohlednil i skutečnost, že v případě exekučního příkazu ze dne 30.6.2014 žalobce v námitkách namítal pouze nedostatek odůvodnění exekučních nákladů a nedostatek místní příslušnosti. Proti exekučnímu titulu žádné námitky neuplatnil. Soud nemohl nepřihlédnout k tomu, že ještě před vydání všech exekučních příkazů byla žalobci doručena „Vyrozumění o nedoplatcích“, ze kterých byly zřejmé dlužné částky, je proto možno vycházet z toho, že žalobce byl seznámen a existencí nedoplatků a bylo na něm, aby se činil kroky ke zjištění, na základě jakých skutečností nedoplatky – pokud si toho nebyl vědom dříve – vznikly. Z uvedených důvodů soud nesdílí názor žalobce, že se o důvodech nedoplatků a způsobu doručení podkladového rozhodnutí dozvěděl až z vyjádření žalovaného. Bylo na žalobci, aby se zajímal o své záležitosti a bylo na něm, aby se v žalobě neomezil jen na obecně formulované námitky a naopak namítal konkrétní skutečnosti, které mu byly nebo mohly být známy před podáním žaloby. Proto soud náhradu nákladů řízení za tento úkon nepřiznal.

70. Náklady řízení dále představují dále částku zaplacenou za soudní poplatky zaplacené ve výši 3.000,- za každou podanou žalobu (za 11 žalob celkem poplatky ve výši 33.000,- Kč). Náklady řízení celkem činí 54.054 Kč.
71. Ačkoliv nyní v této věci již nebyly předmětem řízení žaloby proti exekučním příkazům ze dne 11.6.2016 a 10.6.2014, považuje soud, i s přihlédnutím ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu, pro úplnost soud uvést, že vzhledem k tomu, že žalobami napadené exekuční příkazy a napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2014 netvoří jeden celek, ale je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí, znamená to, že by soud měl vybrat soudní poplatky také za žaloby, kterými byly napadeny exekuční příkazy ze dne 11.6.2016 a 10.6.2014. Soud však netrval na zaplacení soudních poplatků ve vztahu k těmto exekučním příkazům, a to s přihlédnutím k závěru o tom, že byly splněny podmínky pro odmítnutí žalob v této části (výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2016 č.j. 11 Af 64/2014-80). Soud přihlédl k ustanovením § 6a odstavec 4 a § 10 odstavec 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle nichž se poplatek za návrh na zahájení řízení nevybírám, jestliže soud návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítne, a pokud žalobce poplatek zaplatí, soud jej v těchto případech vrátí z účtu soudu. V dané věci by tedy byly splněny podmínky pro to, aby soud soudní poplatky za žaloby proti exekučním příkazům ze dne 11.6.2016 a 10.6.2014 vrátil žalobci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2019

r.

JUDr. Hana Veberová v.

předsedkyně senátu

